

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν ατ' Αθ'νας.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουράλην τούς Ρωμηούς άχρετα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδικαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΑΜΟΣ την έδωράδα
κι' όταν έξιπλάδα
Συνδρομητάς θά δέχουμαι
και 'στών 'Αθηνών την πάλιν
και είς την 'Ελλάδα όλην
Συνδρομή για κάθε χρόνο

— μόνον μία φορά θά βγαίνω,
— κι' όποτε μου καταβαίνει,
— γιατί λεπτά δέν έχωμε,
— και είς την άλλοδαπην,
— δίχως νάκις κι' έντροσπίν.
— **όκτα φράγκα είναι μένο.**

για τά ένα όμως μέση
Κι' ένα φύλλο δέν κρατή,
κι' όμοιος τόν παρή δέν είδει,
Γράμματα και συνδρομαί
Για τή σέρα και τή μάρα

— **δύνα φράγκα και 'στέ χίρα.**
— έννας συνδρομητής,
— θά τόν σήν μαύρο είδι,
— άπ' ευθείας προς έμέ.
— κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Είκοσι κι' έπτά Φλεβάρη
κι' δά' οι στόλοι 'στό ποδάρι.

Πούντος είκοσι δύο και τετρακόσ' άκόμη,
ό Δήμαρχος ξανάθε κι' επάτρεψαν οι όρμησι.

**Φασουλης και Περικλής,
ό καθένας νάτος σκέτος.**

Περικλής ό τζουτζής κι' ό άλλος Φασουλης
τήν μεγάλην αίθουσαν έμβαινον τής Βουλής.)

— Κατερημιώθη, Περικλή, και τής Βουλής τó δώμα...
— ή ρητόρων φλογερών άκούεται τό στόμα,
— ή κυρίαρχος λαός 'ψηλά 'στά θεωρεία,
— ή κανίνας Πρεσβευτής, μηδέ καμμά κυρία,
— ή κωδωνοκτύπημα κανίνα του Βουδούρη,
— τον έγω, βρέ Περικλή, τό ζέστρωτα γαιδούρι,
— κάτω μετά σου κυρτά είς τουτονί τον χώρον
— τας έδρας τας κινάς φιλήσω τών ρητόρων.
— 'Όποια νεκρική σιγή τριγύρω βασιλεύει...
— πάντα, φίλε Φασουλή, άπάτη, πλάνη, χλίστη.
— Για κύνταξέ καθίσματα λαοπροβλήτων άδειμα...
— Πού είν' εκείνη, Φασουλή, τά δασκαμένα βράδρα,
— τό νόμος 'Άλφα Ρό κι' ό νόμος 'Άλφα Ξι
— κάταν 'στην αίθουσαν ύπνωτικών όζό,
— ένσταζαν κι' εκόχιζαν τήν πλειονοψηφίαν

και πάσα έδρα σοβαρά ίπόχζε σορίαν ;
Φ. — Πωθό πολύ νά μυρισθώ τας θέσις διαφόρων...
και μοναχά νά όσφρακθώ τας έδρας τών ρητόρων
άμίσεως και τά πρόσωπα 'μπορώ νά διακρίνω,
ποός είς αυτό 'ραχάτευσ και ποίος είς εκίνο.
Δέν πρέπει νά σου φαίνεται παραξένο πολύ,
έγω 'στη μύτη ξεπερνά και κυνηγού σκυλί,
όζήνας δέ διά μακράς τήν όσφρασίν μου πείρας
μονάχα μέ τήν μυρωδιά γνωρίζω τούς Σωτήρας.
Αύτην τήν έδραν μύρισε, βρέ Περικλή, και κρίνε...
Π. — Τήν 'μύρισσα...
Φ. — Έκ τής όσμής είπί μου τίνος είναι.
Π. — Ξέρω κι' έγω...
Φ. — Νά ξεραθής μ' αύτην τήν παληρομύτη...
δέν διακρίνεις τόν μπαξέ από τόν νεροχύτη.
Τήν μύτη δέν 'στην έλωσαν 'στά κουτουρού, ζευλίχη,
μήτε για λούσο μοναχά 'στό μούτσουλό σου στέκει...
Τήν μύτη σου τήν έβαλαν νά την μεταχειρίζεσαι
και κάθε λαοπροβλήτων Σωτήρα νά μυρίζεσαι,
άλλίως μένει άχρηστος, διαβόλου μπουνταλά,
και πέταξέ την 'γρήγορα 'στης βούταις του Μελά.
Στάσου κι' έγω, βρέ Περικλή, τήν έδραν νά μυρίσω
κι' εκ τής όσμής τόν κάτοχον άμίσεως θά γνωρίσω.
'Ω ! ποία νάτα είς αύτην εκάθισαν σεβασμία !...
ώ ! ποία νάτα, Περικλή, τήν 'ζέσταναν έράσημα !...
έκ τούτης ένωτισθήμεν ωρώνην παρηγορίας,
ή έδρ' αύτή έδραζιωνεν έλπίδας σωτηρίας,
ή έδρ' αύτή κατήχησεν τήν 'Έδραν του Ποντιφίκας
και όι' αύτης ό τόπος μας κατήτησε μακίνοιας,
τήν έδραν ταύτην προεκινώ τήν κεραλήν προσκλίνας,
ή έδρ' αύτή έγγύμωνε τας έδρας τών 'Ελλήνων,

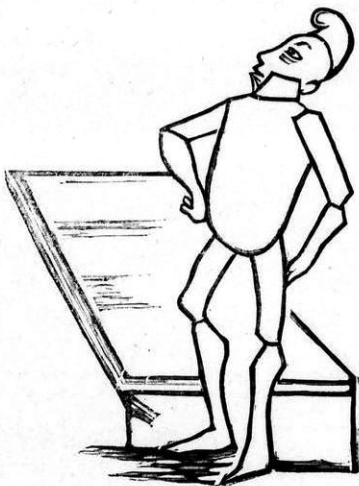
κι' αυτοί πολλά τῆς γνώσεως παραφρονῶντες ἔλλα ἰσκήσαντας τὰς ἔδρας των μὲ τῆς ἑλπίας τὰ φύλλα.
 Ὡς τὴν ἔδραν ταύτην τὴν σεπτήν καθήμενος κι' ἐγὼ πρὸς πᾶσαν μεταρρῦθμιν καὶ πρὸς τὸν σφριγῶν, καὶ στρέφομαι, βρὶ Περικλῆ, μὲ στόμα πινασμένον πρὸς τὸν δανειὸν τὸν καρπὸν τὸν ἀπηγεγραμμένον.
 Ὡς τὴν ἔδραν ταύτην τὴν σεπτήν ὁποιος Ρωμῆος καθίσθη ἀσθενταί πὸς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ἔζησθ, ὡς τὴν ἔδραν ταύτην τὴν σεπτήν μου ἔρχεται λιγούρα κι' αἰσθάνομαι τὴν ἔδραν μου πὸς τὴν κεντὰ φαγούρα. Κάτσε καὶ σὺ, συνδασμῶν σοφία νὰ κολλήσης, κάτσε καὶ σὺ μὲ δανειστῶν τοὺς ἔκτους νὰ μιλῆσης.
 Ἡ ἔδρ' αὐτῆ, ὅπου πολὺ βαρύνει καὶ σημαίνει, μὲ ραίνεται, βρὶ Περικλῆ, πὸς εἶναι στοιχειωμένη, κι' ὁποιος Ρωμῆος μακάριος εἰς ταύτην ἀκουμπᾷ θαρρεῖ πὸς εἰ καταχρῶν ποταμὶ κολυμπᾷ καὶ μὲ στερλίνας Ἀγγλικαῖς ἡ κάρα του πὸς ραίνεται, μὲ τὸ ποτάμι τὸ χρυσοῦ σιγὰ σιγὰ ξεραίνεται κι' εἰς τὴν μεταβάλλεται καὶ βορβορώδες ἔλας κι' ὁ κολυμβῶν εὐρίσκειν ξεβράκωτος ἄτὸ τέλος.
 Ἰούυ κι' ἡ ἔδρα, Περικλῆ, περιφανοῦς Σωτήρος... εἰς ταύτην ἀναπαύεται τῆς Καρκαλοῦς ὁ ἦρος... ὡς τὴν ἔδραν ταύτην τὴν κλεινὴν ἐν ἔαπλωθῆ, καλέ μου, καταλαμβάνεις μίση σου τὸ μίνος τοῦ πολέμου καὶ βρέμαται τρίγυρος σου βρῆς ἀράμπων κτύπος καὶ τριχεις ὡς ἀτίθαστος κι' ἀκαμαντόπους ἵππος ὅπου μὲ σύννερα καπνοῦ στραβόνονται τὰ μάτια, καὶ κἀνείς τὰ γυαλιὰ κερρῶν καὶ τᾶχυρα κομματῆα, καὶ μὲ Βουλγάρους Τσοῦσινοὺς ἠρωαῖκὸς τοσάκωνσαι καὶ γιὰ πολέμων τρόπια καὶ πάλιν ξεβράκωνσαι.
 Π.— Καὶ τοῦτος λαοπρόβλητος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἦτον καὶ πάλιν μέλλει νὰ γενῆ ἐκ τὸν λαοπρόβλητων.
 Φ.— Εἰς ὅποιον ἔδραν ὄλησθ ἀπὸ τῆς οὐδ' καθίσσης ἀπὸ καπνοῦ καὶ σφύμαρα μεγάλα θὰ μεθύσης καὶ θὰ πετᾷς μετῴρος ἐπὶ πετῶν ἀνέμων, κι' ἡ δάνειον παγιοθὴν ἡ λάφρον πολέμων τὰς ἐξημμένας φρένας σου εὐθὺς θὰ συναρπάσῃ καὶ τὴν γυμνὴν τὴν ἔδραν σου ἡ ὄζα θὰ σκεπάσῃ. Μὰ νὰ κι' ἡ ἔδρα, Περικλῆ, νιού Σωτήρος τρίτου, καὶ τοῦτου ρήτορος δεινοῦ κι' ἀνδρὸς λαοπρόβλητου... τρίτον Σωτήρα ἡ πατρὶς ἀρχίζῃ νὰ κλωσᾷ καὶ νῆα ἐκκολάπτονται συστήματα χρυσοῦ, κι' ἠλιζόμεν μὲ τὸν καιρὸν ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι νὰ γίνῃ κότα μὴ φορὰ κι' αὐτὸ τὸ κοτοπούλι.
 Ἰούυ καὶ τέταρτος Σωτήρ... καὶ τοῦτος ὁ καυμένος μὲ τὴν μερίδα ἔμενε τοῦ τρίτου ἐνομιάνος, ἀλλ' ἦτο κριμα ὡς τὴν Βουλὴν τῆς δεκάστρης γέννας γιὰ Σωτήρας, Περικλῆ, νὰ φραίνονται σὺν ἑνῶς, γιὰ τοῦτο ἐξεχώρισε κι' ἐκείνος μιὰν ἡμέρα, κι' ἰσῆκωσε μονάχος του ξεχωριστῆ παντιέρα, κι' ὅλας ὁ κόσμος ἔγνε γιὰ τοῦτου ἄνω κατω, ἐν καὶ μ' ἐκείνον καὶ μ' αὐτὸν ἠλιζῆν νὰ σωθῆ, ἡ δὲ σκιά τοῦ Ἀγγέλου Πιτ τυχαίως ἐπλανήτο καὶ σὺμ' ἀνθρώπου γύρωσε νὰ μεταψυχωθῆ, ὅταν κι' ἀπὸ τὴν Τριπολιτὴ περᾷ τὸ Ἐγγλεζόπουλο καὶ πρῶτον πρῶτον ἀπαντᾷ ἑμπερὸς τὸν Κωνσταντόπουλο, καὶ ἄγως λίξι κἄν νὰ πῆ ὡς τὸν Τριπολιτὴ μ' ἦπες καὶ ὁ Τριπολιτὴς μὲ τὸν Πιτ τὸν ἰαβέλο του βρῆξες.
 Γ.— αὐτὸ κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, τὸν Πιτ ἐντὸς βροσῶν, διακινῶνται πρὸς χαρὰν τῶν Ἀγγλων δανειστῶν πὸς σκεπταίται μονάχος του ἀπὸ φιλοπατρίαν νὰ ριξῆ πρὸς τιμὴν αὐτῶν σπουδαίων μπακαρίων.
 Ἰούυ Σωτήρας τέσσαρας πραγματικῶς μεγάλαι, ἐκτὸς ἐξ τούτων, Περικλῆ, καὶ τὸς ὕπαρχον ἔλλει,

μικρότεροι πρὸς τὸ παρὸν μὲ νεσσῶν πετᾷ, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὄναε μὲ νύχια στυβαίρα.
 Π.— Ὅταν σκερῶ πὸς εἰς αὐτὸν εὐρίσκειται τὸν τόπον, πὸς μανίονται τὰ στόματα κλεινῶν ἀντιπροσώπων, δὲν ἔξρω πὸς μου ἔρχεται ἄστὸ βρῆμα νὰ προσφῶμαι καὶ μὴν ἐπερωτῶν τοὺς ἀλάστον νὰ κάμω.
 Φ.— Κι' ἐγὼ, καθήμεν Περικλῆ, τὸ ἴδιον συλλογίζομαι, μὲ πῶδον δὲ ρητορικῶς ἀνάπτω καὶ φλογίζομαι καὶ μὲ πατριῶς ἔρωτα καὶ πατριωτισμὸν κι' ὄριζομαι τὸν ὄυστηνον Πρεσβυτεριολόγον.
 Ἄκουθ μὲν ἡ μουραδὶ τῶν νησιτικῶν των χυτῶν, ἀκούθ μὲν ἡ ἔστασιὰ τῶν φλογερῶν των νώτων, ἀκού' ἡ γούν τὰ σχήματα τῶν λόγων τὰ πρῶτιστερα καὶ πρὸς τὸν ὄρρον πετοῦν σὺν ἀγριεπιστῆρα εἰ λόγοι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κι' αἱ τόσαι τὸ ἴδιον, παράποτε παρήγορος, παράποτε σπουδαία, προσβάλλει δὲ τὴν ὄσπρην ἡ τόση βαρβατῆα, πὸς χονεὶ ἀγαλλίαται μὲ ὡς τῆς καρρῆς τὰ φύλλα. Ἐγὼ δὲ τῶρα μελιτῶ ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω των κύριον Πρωθυπουργὸν μὲ σκερᾷ νὰ κάμω, ἐσὺ δὲ λόγον ἀκριθὲ δὲ ἄλα νὰ ζητήσης, καὶ νὰ μὲ σπᾶσης, Περικλῆ, μὲ τὰς ἐπερωτήσεις.
 Π.— Λοιπὸν ἀνέει, Φασουλῆ, κι' ἀρχίνα τὴν παρλάτα.

Φ.— Ἄν ἔγιναν, ὦ Βουλευτῆ, τὰ πράγματα σαλάτα, ἐν διατρέψωμεν καιροῦ πολλῆς ἀνωμαλίας κι' εἰ φοικαρρῆδες γεωργοὶ φανῶσιν τῆς Ἠλαίας πὸς δὲν τοῦ ἔμενε παρῆς γιὰ ν' ἀγάρουον σπόρους καὶ δὲ αὐτὸ ἀναφορὰς μὲ στήλλον διαφόρους, ἐν δὲ κι' ἐγὼ, πὸς μούχεται τοὺς γεωργούς νὰ δέρω, ὡσὰν σπορεῖς ἐξέχρωμαι τὸν σπόρον μου νὰ σπείρω, πλὴν ὄυστηγὸς ἐπλάκωσαν καταραμένα χρόνια κι' ὁ σπόρος πείρτε σήμερα εἰς πείρτας καὶ κοτρῆνα, ἐν δὲ δειναὶ τὸ σκάφος μας διασκαλεῖον δειναὶ μὲ λίνε πὸς τὸ δάνειον ὡς τὸ Τελωνεῖον εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἐγὼ χρῆματα γιὰ νὰ τὸ τελωνεῖον, κι' ἴσως ὡς τὸ τέλος, κύριε, τὸ βγάλω λαθρεμπόριον, καὶ τότε πᾶς τοῦς γεωργοῦς ἀρετικῶς θὰ δάνειωσ κι' ὁ τόπος μυριόσπορον θ' ἀναδειχθῆ φωτῶρον.

Βεβαίως ἄλλος πρὸ καιροῦ μὲ σφίγγῃ τὴν ψυχὴν, τινάζου δὲ τὰ πέταλα πολλοὶ ἐκ τὸν ἑμπόρον, ὅμως τὰ πάντα, Βουλευτῆ, βαθίζου κατ' εὐχὴν, κι' ὁ Δὸ κρατῆς ἔκαμε ὡς τὸν τιμηματῆρον Φάφρον, κι' αὐτὸ ὄλησι πὸς τὸ Ἴζων—Μπουλοῦ ἀκούθ διεκδέμει ὡς τὸ κράτος τὸ μουφλοῦζικο καὶ πλῆτον κι' εὐεξίαν, οὐδὲ θαρρεῖ περὶ τῶνα πὸς φλαουροῦμεν ἐπὶ καὶ δὲν ἀκούει παντελῶς τὸν λαόν Εὐταξίαν, μὴδὲ τοὺς ἄλλους ρήτορας, ὅπου θὰ ὄδουον δικας, γιὰτὶ κεντῶν τὴν πίστιν μας μὲ τὸ κεντρὶ τῆς σφῆκας.

Ἐκτὸς τοῦ Λόου, κύριε, κι' ὁ ἑλεγκτῆς ὁ Γάλλος κι' ἐκείνος ὑπελήπτεται τὴν πίστιν μας μεγάλας, κι' ἡ ἐκθεσίς του τὴν Φραγκιὰ θὰ τὴν ἀποσβολώσῃ καὶ τὴν παραδαρμῆνι μας καλὰ θὰ τὴν τλώσῃ. Κι' ἀφοῦ κι' εἰ ὄσο κατὰλαθον ὡς τὸν Ἀθηνῶν τὸν χμῆτὸ τὸ τί ἐστὶ βερικοκκῶ, τί σὸν, καὶ τί βρῶμα, κι' ὁ ἄλλος μας ἐξίστανε τὴν ραχοκοκαλίαν των ἔς δέουον τὰ μαγαζῆα των κι' ἔς πᾶν κι' εἰ ὄσο καλὸν ἔμας δὲ χάρην πρὸς αὐτοὺς πᾶλλον θὰ χρωστωῦμεν κι' ὡς Ἑλλῆνες εὐγνώμονες θὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

γιατ' είχαν γλώσσα και για' μ'ας γλυκερά σάν πετιμίζι
κι' εκάλεσαν εκ περισσού τόν Φλόρο σί τραπέζι.

Ποτέ μιά πόλις δέν 'μπορεί νά στίκεται κρυμμένη
εις όρουσ άστρογειτόνου τήν κορυφήν κειμένην,
κι' όμως έγω κατώρθωσα πολλούς νά καταπίσω
πώς κρύβομαι με μαστορικά 'στό δάκτυλό μου 'πίσω,
άν όμως και τό δάνειον παραπολύ βραδύην
και μιά για' πάντα, Βουλευται, 'στό Τιλωνίον μείνη,
νά μή σας καίγεται καρρή για' τούτο, πατριώται,
και μή σας μέλη κι' άν καη' μιά πητά πού δέν τρώτε.

"Ας λείψη για' τό δάνειον ή καθεμία κουβέντα
και συζητήσεις συνεχείς και τόσα παρακείμενα,
μή τέτοια τόν πολύτιμο μη χάνετε καιρό,
άλλά τυρλώσ ψηφίζετε πρós τό κοινόν συμφέρον
καμμίαν μεταρρυθμίσειν του νόμου Κάπα Ρο
κι' έρθωσ άντικατάστασιν δι' άλλων νεωτέρων
άν δι' ποθήτε, Βουλευται, όπóταν άποθάνετε,
κι' εις σας Σωτήρων νά στήθουν κι' ήρώων κενοτάριζι,
μη θέλετε για' δάνειον ποτέ σας νά μανθάνετε
και μελετάτε μοναχά τών νόμων τά έδάφια.

Καθόλου μη προσέχετε 'στά λόγια τά πικρά...
άπό τό στόμα κόρακος θ' άκούσης μόνον κρα.
'Ακόμη δέν 'ξεθυμανε ή πρós ήμας άγάπη,
άκόμη κόβονται για' μ'ας Φιλέλληνας τρελλοί,

κι' άν τώρα εις άνόμαλον κατάστασιν έτραπή
ή πρότερον κατάστασις, ή τóσων όμαλή,
μιά πρέπει νά συλλογισθών κι' αί φρούσι αι νωθραί
και κάθε πρωτομάστορησ με κάθε πρωτοκκληρα
πώς και καμπόσα ρήματα εις στρί, εις βρή και θρή
τρέπουσ εις χρόνους μερικούς τό έψιλον εις έλφα.

Καθόλου μη προσέχετε 'στών κάθε τσαλαχούτα,
άκόμη βλέπω βοηθούς εις όλαις τής γωνικίς,
άν δι' κι' ή πολυθύλλητος Πιστωτικη του Σγούτα
τής μουκαπόρταις άνοιξε νά ρίξη κανονιαίς,
ας ησυχάση δι' αυτό κι' 'Ανατολή και Δύσις
και πάλιν δι' σας βεβαιώ πώς θα πέρασ' ή κρίσις
σάν σύννεφο όραθαικό, πού ρίχνει μιά ψιγάλα
κι' ύστερα με τά τέσσαρα τό βάζει 'στην τραγάλα.

'Εμεις και νόμους έχομεν και Βασιλεία Καίσαρα
κι' ύπό τήν δυναστείαν του τραβήμα με τά τέσσαρα,
και σπαθοφόρων έχομεν στείλιχη τραντακτά,
όπου ποτίζουσ άπ' έδώ τής λευθερίας τόν σπόρο,
άλλά και στόλου έχομεν βαρβάτα θωρηκτά,
πού ποτέ πην 'στην Κεύλουρη και ποτέ πην 'στών Πόρο.
Μά και Ταμεία έχομεν και Κεντρικούς Ταμεία
κι' ό πλούτος μας σκορπίζεται παντού αναφανθών,
και νόμους δέν εισάγομεν περι άύτονομίας
καθώς ό Γλάδστον ό πολυς περι τών 'Ιρλανθών.

'Υπάρχουν δέ και Πρίγκηπες περι τών θρόνων φίνου,
κι' εκ τούτων ό Γεώργιος, τών θαλασσών όδελφιν,

μὲ μουσικὰ αἰσθητὰ εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βαθύ,
ἀφοῦ τελείως ἔμαθε νὰ παίζῃ μακροῦνιν,
κιθάρα Τυρολίτικη τοῦ κ'ανπισ νὰ μάθῃ,
καὶ τοῦτο ἀνεπίτρωσε τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων.
Οὐχ ἦντον καὶ τὸ στήθος μου ἀπὸ χαρᾶν γεμίζει
ὅποταν συλλογίζωμαι πῶς μετ' ὀλίγους μῆνας
μόνον μὲ τὴν κιθάραν του τὸν πόντον θὰ κίμωλι
καὶ θὰ βουβαίνῃ σὰν Ὅρφευ τὰς λιγυρὰς Σιερῆνας.

Κι' ἄμα τὴν Τυρολίτικη σπουδᾶσθ μὴ χάρῃ
τότε κι' ἐγὼ πρὸς χάριν του θὰ μάθω ταμπουρά,
καὶ ὁδὸς του πικὰ κουρτισμάτα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ πατινάδες διαλεκταῖς θὰ ψάλωμαι μαζὶ
σὺ καθεμῖα Τράπεζα τοῦ κράτους κωνογιέρῃ
κι' εἰς κάθε κωνογιέρικη μουρλιζῶν μαγαζὶ.
Καὶ τώρα σῆμα, Περικλῆ, νὰ φέρῃς ἀντιρροήσεις
καὶ ζᾶλισε τὴν ἔδραν μου μὲ τὰς ἱερωτῆσεις.

Π.—Γιατί λοιπόν, Πρωθυπουργέ καὶ θαυμαστὴ Σωτήρα,
μας ταμπουράς γιὰ δάναια καὶ μὰς τὰ φέρεις γυρά ;
γιατί Τραπίζας κυνηγεῖ μὲ δίκαννο τουρίαι ;
γιατί τὸ νιὸ δάνειο 'στὸ Τελονεῖο στίκει ;
γιατί κι' αὐτὸς ὁ μύστηρ Λὸ ἐν μίση πρωτεύουσθ
τὸν Φλώρον κι' ἄλλους χ'όρτασε μὲ δυνάτ' τσουμποῦσαι ;
μὰ δὲν μοῦ λῆς, Πρωθυπουργέ, γιατί παρακαλῶ
κι' ὁ Γάλλος Ρεῦ δὲν ἔδωσε γραπτὴν σὺν τὸν Λό ;

Γιατί ν' ἀδειάζῃ, Λόρδε μου, ὁ κάθε κουμπάρης ;
γιατί δὲν 'βρίσκουν σῆμαρα κι' οἱ γεωργοὶ σποράς ;
γιατί ἐκεῖ 'στὰ Σάκωνα νὰ σφάζονται κριάριζα
καὶ μὲς 'στου Σγούτα τὴν ποδιὰ τῆς Μπόρσας παλληκάρια ;
γιατί καὶ μὲς 'στὴν Τρίπολι μπαρούτι νὰ μυριζῇ
καὶ κόκορας κατὰμαυρος σὰν κότα κακαρίζει ;
Γιατί γερῇ δὲν δίδεται 'στὸν θρόνον ὠραεῖα ;
γιατί κι' ὁ στόλος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πειραιά ;
γιατί κι' ὁ Πρίγκιπ φλέγεται μὲθ' ἄνδρα νὰ σπουδᾶσθ
πρὸς τίρψην σπάρων, ἀχινῶν, ροφῶν καὶ κροκοῦϊλων,
ἀφοῦ 'μπορεὶ καλλίτερε νὰ μὲς διασκεδᾶσθ
ἀν 'στὴν σπουδῆν τοῦ ταμπουρά ἐπιδοθῇ μὲ ζῆλον ;
γιατί κι' ὁ Δημάρχος Μελὰς ἰτάραξε τὰ πλήθη ;
κι' ἀπὸ τὴν πρὶν παραιτήσθιν κατόπιν παραιτήθη ;
γιατί συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης ;
εἰς δὲ αὐτὰ παρακαλῶ ἀμῖσως ν' ἀπαντήσης,
ἀλλῶως ὄρσε, Λόρδε μου, 'στ' ὄλεθρο σου κολλάρω...

Φ.—Θίλει νὰ μάθῃς τὸ γιατί ;... γιὰ τὸν κακό σου φλέρω.

(Ὁ Περικλῆτος ἐκ ψυχῆς τὸν Φασουλῆν συγχαίρει
κι' ὁ μπάραμπα-Μάνθος ἔρχεται μὲ σάρωμα 'στὸ χεῖρ.)

Φ.—Ὡ μπάραμπα - Μάνθος, τῆς Βουλῆς ἀγαπητὴ κλητῆρα,
ὅπου τὰ Ἰσοζύγια σαρόνευ τοῦ Σωτήρα,
καὶ τὰ ἀγκάλας ἀναικτὰς κι' οἱ δύο σὺν δεχόμεθα,
καὶ τώρα ποῦ τὸ τέμνος ἀργεῖ τὸ ἱερὸν

ἐπίτρεψε καμμιά φορὰ κι' ἐμῆς νὰ συνεργώμεθα
καὶ νὰ συνειριάζωμεν κλεισμένον τὸν θυρῶν.

(Ὁ μπάραμπα - Μάνθος σοβαρῶς τὴν σκούπα τοῦ σηκῶνει
κι' εὐθὺς τοὺς δὸθ Κικίρανας τοῦ γένους μπαγαλαρόνει,
κι' ἔκινει μετ' ἐξάμενος ἀναχωροῦν πολλῆς
καὶ γίγνουσιν κάτω μὲ κλωτσιαῖς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.)

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἀγνωστὸν μας κύριον.

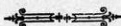
Τὸν ἐκ τοῦ Πύργου ἀγνωστον εὐχαριστοῦμεν φίλον,
ὁσὶ ἐνθουσιασθεῖς μ' ἐν παρελθόν μας φύλλον
πενῆντα κι' ἑκατὸν δραχμάς μας ἔστειλεν ὡς δῶρον
κι' εὐλικρινῆ κι' ἔκιστοσιν, καθὼς μὰς γράρει, φόρον.
Ναὶ μὲν μὰς εὐχαρίστησε τὸ δῶρον του αὐτοῦ,
γιατί μὲς 'στὸ κεμεῖο μας δὲν 'βρίσκειται λεφτό,
ἀλλὰ μὰς ἐνθουσίασε ἀκόμη περισσότερον
τὸ φλογερὸν του αἰσθητὰ, τῆς ὠραεῖας ἀνώτερον,
καὶ τώρα, ποῦ πᾶν αἰσθητὰ ψυχορραγῆ κι' ἐκπνέει,
ὅταν πολῖται σώφρονες κι' εἰς τὰ καλὰ γενναῖα
ἀξίους τῆς ἀγάπης των ἴνιστε μὰς κρίνουσιν
κι' ἐρμηνευτὴν τῆς γνώμης των μὰς ὀνομάζουσιν ἄριστον,
καὶ μόνον μὲ τοὺς λόγους των πολὺ μὰς ἐνθαρρύνουσιν
εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ραμροῦ, τὸν δύσκολον κι' ἀχάριστον.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν Θεσσαλὸν ἀμίμονα γνωρίζετε Καρτσῶνη,
ποῦν 'ἐμβριθῆς περὶ πολλὰ καὶ ὄχι κουραδῶνι ;
Εἰς τὴν σχολῆν τῶν ἱατρῶν μὲ αὐτοὺς δοκιμασθεῖς
καὶ κατὰ τὴν ἐξίτησιν λαμπρῶς ἀποκρίθει
πανάριστον τὴν ἄδειαν ἐκόμισεν ὡς γέρας
κι' εἰς Βῆλον ἀνεχώρησε μὲ τῶν σπουδῶν τὸ πέρασ.
Γιὰ τοῦτο χεῖρι κι' ὁ Ρωμῆος 'ἵπταγεται 'στὸν Κύριον
νὰ δώσῃ πᾶν τὸ ἱερὸν 'στὸν νῆον Ποδαλείριον.

Ὁ Τζούγας ὁ καὶ Μιχαῆλ, σωστὸς Ἀσκληπιάδης,
κι' ὁ σύντροφός του ὁ Κωστής ὁ Ἀθανασιάδης,
πολὺ νοήμονα παιδιὰ κι' εἰς ὅλα των εὐχάριστα,
διδάκτορες ἱατρικῆς ἐβῆσαν μὲ τὸ Ἄριστα.

Ἀμῖσως τώρα ὁ καθεὶς πρὸς ἀγορᾶν ἄς τρεῖζῃ
τοῦ περιφήμου Λεζικῶ τοῦ Γεωργίου Φίση,
ὅπου λαμπρὸν ἀνοίγεται πρὸς πᾶσαν γυνῶν στάδιον,
τριάντα πέντε δὲ λεπτὰ τιματὰ τὸ φυλλάδιον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εὖς κᾶνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθ,
'στὴν Νάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργεῖται
μὲ ἱεροδοξοῖο Ἐδῆν, — δὲθ' ὅτ' ἐλάθ' τρεῖς 'στὸ ἔθλι,

μὲ Χημῶν μὲ μὴ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χῆρα ἴλιος ἀθήρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατίου κοινοῦτοῦ πολλῆς.